

Llarga vida al Casino Llagosterenc

Text > **DOLORS GRAU I FERRANDO**, arxivera i llicenciada en història

Fotos > **MARC SUREDA PONS**

Quan convidem a casa un foraster, els llagosterencs obligatòriament els portem a dos llocs: a la plaça del Castell i al Casino. La monumental façana de l'entitat capitalitza un dels costats de la plaça de Catalunya coronada per un magnífic rellotge que en rares ocasions marca l'hora, com un

anunci subliminar que ens adverteix de la seva antiguitat. I sí, és així, ja fa gairebé un segle que s'aixeca ostentament sobre la plaça, amb una terrassa generosa i amable que les nits dels divendres d'estiu acomboia concerts.

En traspasar la porta d'entrada, ens immèrgim en un ampli saló cafè de sostre altíssim, immenses colum-

nes, làmpades i motlures, que deixa bocabadat cada nou visitant que s'hi atansa. Sortosament i contràriament a altres casinos i ateneus, dels quals només queda com a record l'element patrimonial, el de Llagostera és encara ben viu, associativament parlant, tot i tenir més de cent anys de vida i haver viscut més d'una crisi important.

>> *Concert d'estiu organitzat pel Casino Llagosterenc.*

>> Dinar popular al Casino Llagostera.

El cafè és ple de gent d'edats, de procedències, d'interessos i de nivells socials diferents. És un punt de trobada i de conversa de colles consolidades, de passavolants i de coneixuts. En aquest espai, el joc encara hi conserva una petitíssima parcel·la representada per les escassíssimes taules amb partides de botifarra. I, curiosament, no hi he vist cap dona competint les vegades que hi he entrat. I sense ànim que s'ofengui ningú, quan ho presencio, em ve al cap una curiosa reminiscència de quan aquestes entitats eren eminentment masculines.

De l'antic cafè, només en grinyola la barra del bar, que ja fa més de mig segle que es va renovar, i que està situada al mateix costat on hi havia les portes d'accés a l'antiga sala de ball. Aquesta sala, lamentablement, no es va conservar, i l'espai actualment allotja una part de l'Escola de Música i Dansa, una de les joies de la corona del casino actual, que aglutina dos centenars de persones, grans i també petits,

repartides en totes les disciplines imaginables, entre l'estricta formació i el pur gaudi.

L'Escola de Música i Dansa flanqueja el cafè pel sud, mentre que pel nord ho fa una altra petita joia: el teatre, que, per sort, conserva l'estructura antiga de les primeres dècades del segle XX. L'espai el varen cedir a l'Ajuntament per una bona colla d'anys perquè s'hi pogués programar també l'activitat municipal, i de passada sufragar bona part de les obres que eren imperiosament necessàries per adequar-lo al present.

Els objectius actuals del Casino són gairebé els mateixos que perseguen els seus fundadors: la instrucció, la socialització i l'oci. Però no ens enganyem, no per ser centenaris aquests objectius estan obsolets, ans al contrari: l'individualisme ferotge que caracteritza l'època que ens ha tocat viure els fa més vius i necessaris que mai. L'entitat ho vol aconseguir «trobant camins nous», entenent «quines són les necessitats de les

Els objectius actuals del Casino són gairebé els mateixos que perseguen els seus fundadors: la instrucció, la socialització i l'oci

persones actuals i del futur». I emfatitzen el desancoratge d'allò arcaic quan diuen que «estan oberts als canvis que les noves tecnologies generen en els hàbits de les persones». Una declaració d'intencions realment ambiciosa, que podem escoltar en un vídeo penjat a les xarxes (i que haurien d'imitar altres entitats), en el qual en pocs minuts ens donen a conèixer qui són, què volen i com ho fan.

Certament, les diferents juntes han cercat aquests objectius centenaris per camins diversos, amb més o menys encert, però avui dia el Casino viu un moment dolç amb l'organització d'un munt d'activitats que sadollen l'ànima, el cap i el cos de gent diversa en edat i necessitats.

Em meravella que el teixit associatiu sigui tan present en la nostra societat quan l'excés legislatiu de l'Administració l'ofega literalment, i quan les administracions locals li fan la competència convertint-se en programadores culturals i de lleure que confonen el ciutadà amb el que és la consecució del bé comú. I més encara en casos com el del Casino Llagostera, en què el llast econòmic de la conservació del patrimoni afegeix complexitat a la seva supervivència.